OBSERVATION SUR LA DERIVATION DEVERBALE EN ROUMAIN CONTEMPORAIN (CONCERNANT PARTICULIEREMENT LA CONTRIBUTION DU SUFFIXE - EALA)

Cornelia-Georgeta STANCU
L.P.S. „Petrache Trişcu", Craiova

Résumé: *L'article présente quelques aspects sémantiques des dérivées deverbals, en roumain contemporain, formées à l'aide du suffixe –ală. Ayant une origine discutée, slave ou même bulgaire, le suffixe –ală est bien représenté en roumain grâce aux dérivées deverbals. Les formations créées avec ce suffixe enregistrent, aujourd'hui, un cumule des valeurs sémantiques , ces formations entrent dans la formation des structures figées et se mentient aussi très bien dans la langue parléé (beaucoup de mots dérivées sont fréquemment utilisés, aujourd'hui, dans l'argot).*

Mots-clés : *argot, dérivé déverbal, suffixe*

Termen lingvistic şi, din punct de vedere morfologic, adjectiv şi substantiv (DEX, 1996:293), deverbalul este un „derivat sau cuvânt obţinut prin conversiune al cărui cuvânt de bază este un verb, dar care ajunge să aparţină altei clase morfologice decât verbul; sinonim cu postverbal" (DŞL, 1997:160).

Clasa deverbalelor limbii române cuprinde:

a) derivate regresive de tipul substantivelor *îngheţ*, *dezgheţ*, *învăţ*, *dezvăţ*;

b) derivate sufixale progresive create cu sufixe ca: *-inţă*, *-are*, *-(a)tură*, *-tor*, al căror specific este selecţia bazelor verbale, pe care le converteşte în: substantive (vezi *crede - credinţă*, *crezare*); adjective(*angaja-angajant*, *onora-onorant*) şi adverbe (*clipi – clipiş, chiorî – chiorâş)*.

c) derivatre parasintetice (formate cu sufix şi cu prefix în acelaşi timp, de ex. *<u>străluci</u>**<u>tor</u>***)

d) forme de conversiune de tipul infinitivului lung, al supinului substantivat (ex. *citire*(a), *mers*(ul).

Trecerile dinspre categoria verbului spre alte categorii lexico-gramaticale sunt numeroase, bazele verbale intervenind în procese morfosintactice diverse, „fie în procese de derivare progresivă şi de derivare regresivă, fie în procese de conversiune sau de compunere, toate având acelaşi efect de convertire a bazelor verbale în formaţii lexicale noi care aparţin altor clase lexico-gramaticale" (GLR, I, 2005:577).

Situaţiile de derivare propriu-zisă (progresivă) care au ca punct de plecare bazele verbale convertite în alte clase morfologice (în substantive, adjective sau adverbe) constituie un procedeu foarte productiv al formării de noi cuvinte. În româna contemporană, în cazul derivării deverbale, de care se va ocupa studiul de faţă, cel mai productiv procedeu este derivarea cu sufixe sau sufixarea. În procesul de schimbare de clasă morfologică intervine un inventar bogat de sufixe, multe dintre ele dând limbii un număr mare de derivate.

Scurtă retrospectivă asupra stadiului cercetării derivatelor deverbale în limba română

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

Procedeul de formare a unor unităţi lexicale noi, pornind de la un cuvânt de bază-verb, a reprezentat obiect de cercetare pentru lingvistica românească, de foarte mult timp, dovada constituind-o lucrările în domeniu.

O abordare a problematicii sufixelor pentru derivatele deverbale apare în seria celor şase volume intitulate *Studii şi materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română (SMFC),* care se opresc în anul 1972, când a fost publicat ultimul volum. În această amplă lucrare sunt incluse articole, studii monografice care au avut în vedere doar unele dintre sufixele derivării deverbale. Amintesc aici articolele Georgetei Ciompec, *Sufixul -aj*, cel al Mariei Iliescu, *Sufixul adjectival –bil în limba română*, al lui Vladimir Rudeanu, *Sufixele –anie şi –enie în limba română*, cel al Elenei Ciobanu, *Sufixul –eală*, cele ale Luizei Seche, *Sufixele –(a/e)nt, (a/e)nţă* şi *Sufixul –ură(-atură,-ătură,-etură,-itură,-sură, -tură*), al Eugeniei Contraş, *Sufixul –et*, al Mioarei Avram, *Contribuţii la studierea derivării cu –iv*, Elena Carabulea cu *Sufixele –ment şi –mânt*. Sunt prezentări de sinteză ale aspectelor esenţiale pe care le implică derivarea cu sufixele respective. În aceste studii, autorii evidenţiază vechimea procedeului, explică etimologia sufixelor, relativa sau bogata lor productivitate, distribuţia regională, precum şi alte aspecte.

Sinteze asupra formării de cuvinte derivate, având ca bază verbul, conţin şi următoarele studii: *Enciclopedia limbilor romanice*, capitolul intitulat *Abstracte verbale, sufixe pentru abstracte verbale*, elaborat de Laura Vasiliu (ELR, 1989:16-17) şi *Lexikon der Romanistischen Linguistik,* în capitolul 169, *Rumänisch: Wortbildungslehre. Formation des mots,* redactat de Iancu Fischer (1989: 34-35). Cei doi autori indică originea sufixelor, variantele acestora, dubletele etimologice (sufixe având etimon latinesc identic, dintre care unul e moştenit, iar celălalt împrumutat), exemple de formaţii derivate pe teren românesc, de calcuri sau de împrumuturi .

O clasă aparte o constituie sufixele moştenite din latină care apar în derivatele nume de acţiune doar în câteva limbi romanice, între care româna *-e/ăt (răsuflet, ţipăt)* – sau exclusiv în română *-toare (vânătoare).*

Ambii autori grupează separat sufixele împrumutate; acestea provin din slavă: *-eală (chibzuială), -a/enie (împărtăşanie, prăpădenie)* –, din slavă şi din maghiară: *-uş (urcuş)* –, din bulgară: *– iş (treieriş)* –, din rusă: *-(a/i/ut)ie (halucinaţie, nutriţie, substituţie, excursie)* –, din franceză: *-aj (viraj).*

Studiul *Nom d'agent et adjectif en roumain* (1929) al lui Alexandru Graur reprezintă o lucrare de referinţă pentru problema în discuţie şi punct de pornire pentru multe cercetări privind dezvoltarea vocabularului limbii române.

Alte cercetări asupra derivatelor sufixale în limba romană aparţin unor autori precum: Theodor Hristea cu studiul *Sinteze de limba română*, Viorica Goicu în lucrarea *Derivarea cu sufixe neologice în româna contemporană*, Ion Coteanu şi Angela Bidu-Vrânceanu cu studiul *Limba română contemporană*, vol. II, *Vocabularul* , George Pascu în lucrarea *Sufixele româneşti* .

Contribuţii de mai mică amploare, privind originea sau productivitatea unor sufixe ce contribuie la crearea de derivate deverbale, se regăsesc în istoriile sau gramaticile române, aparţinând unor autori precum Alexandru Rosetti (1986), Iorgu Iordan (1965), Sextil Puşcariu (1976).

Aspecte ale derivării deverbale cu sufixul – *(e/i)ală*

Prezenta cercetare este un studiu sincronic care se ocupă de problema derivării deverbale sufixale, în limba română de azi, cu specială referire la sufixul *–eală*, interesând capacitatea acestui afix de a forma cuvinte noi, adică productivitatea sa pe terenul limbii române.

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

Corpusul supus analizei a fost selectat după un cunoscut *Dicţionar poliglot* (2001), elaborat de Maria Iliescu et all. care cuprinde inventarul celor mai frecvente şi uzuale cuvinte din limba romană actuală. Pornind de la cele 856 de verbe extrase din *Dicţionarul poliglot*, am găsit 43 de derivate în *–eală*, pe care le-am supus anlizei de faţă.

Etimologia si productivitatea sufixului –(e/i)ală

Sufixul *-eală* (cu fem. pl. *–eli*) este un sufix vechi, de origine slavo-bulgară, intrat în limba română în urma procesului de bilingvism slavo-român. Existenţa lui, la noi în limbă, a fost discutată, deseori, de lingvişti români şi străini.

Despre sufixul *-eală*, Alexandru Rosetti, în lucrarea *Istoria limbii române* ne furnizează următoarea informaţie : „ *-eală* în daco- şi aromână formează nume de acţiune derivate din verbe dr. *cheltuială*, *împărţeală,* ar. *arneală*, *ayuseală.* În slavă, există substantive deverbale formate cu ajutorul sufixului *–ĕlĭ*. Dacă admitem că *– ĕlĭ* a fost redat în română prin *–eale* sau prin *–elie*, atunci, pornindu-se de la această formă, considerată ca un plural, s-a refăcut un singular în *–eală*" (vol III, 1962: 78-79).

Originea sufixului *–eală* a consituit un aspect pe larg discutat de către Elena Ciobanu în articolul *Sufixul –eală*(1960, *SMFC*), pornind de la opiniile lingviştilor O. Densusianu, în *Histoire de la langue roumaine* şi G. Pascu, în *Sufixe româneşti*, care susţin, cu argumente, că sufixul *–eală* este un sufix bulgar.

Al. Graur demonstrează că sufixul *–eală* este într-adevăr de origine slavo-bulgară (sufixul de origine bulgară *–ĭlo*), „dar la noi a venit în forma *–ală*, care, ataşat verbelor în *–i*, a făcut, ca, de cele mai multe ori, consoana precedentă să devină muiată; *scrobeală* trebuie, deci, analizat ca *scrobi* + *- ală* " (1956 : 272).

Aşadar, sufixul *–eală* e unul vechi în limba noastră. I. Fischer se detaşează oarecum de celelalte opinii când, în articolul *Rumänisch: Wortbildungslehre. Formation des mots*, consideră sufixul *–eală* cu origine discutată, slavă, în orice caz, chiar bulgară sau „chiar format în română, plecând de la elemente slave; atestat încă din primele texte, productiv" (LRL, 1989 : 37).

Ceea ce urmăresc la acest sufix, în prezentul demers, este capacitatea lui de a forma cuvinte noi, adică productivitatea sa pe terenul limbii române. Pornind de la cele 856 de verbe extrase din *Dicţionarul poliglot*, am găsit 43 de derivate în *–eală*.

Valori morfologice

Ataşându-se, în principal, verbelor de conjugarea a IV-a cu prezentul în *-esc* (*cheltui-cheltuială, greşi-greşeală*), sufixul *–eală* formează, în limba română, substantive feminine, inanimate. Din corpusul rezultat, doar două substantive sunt formate din baze verbale, alta decât conjugarea a IV-a: *încheială* (rar), din verbul *încheia* de conjugarea I (cu derivatul *încheială*, rar) şi *zicală* din verbul *zice* de conjugarea a III-a.

Sufixul *–eală* prezintă şi o variantă fonetică: *–ială,* ataşată verbelor în cazul cărora *–i* este precedat de vocală (*cheltui-cheltuială, bănui-bănuială, pipăi-pipăială*).

Valori şi dezvoltări semantice

Referitor la valorile semantice, este de relevat faptul că substantivele feminine obţinute din verbe cu ajutorul sufixului *–eală/– ială* au suferit concretizări sau chiar nuanţări ale valorilor iniţiale (verb → nume de acţiune), fie prin uz, fie pornind de la sensurile verbului bază (care poate fi polisemantic). O ierarhie strictă a acestor derivate, după gradul de abstractizare sau concretizare, e dificil de întocmit, fiindcă acelaşi cuvânt are sensuri încadrabile în categorii diferite, de exemplu: *zugrăveală* care exprimă „acţiunea de a (se) zugrăvi şi rezultatul ei, zugrăvire", dar şi noţiuni concrete „strat de

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

protecţie şi ornament aplicat pe ziduri ...", „tablou, desen, gravură". Valorile derivatelor găsite le-am grupat după cum urmează:

- ***substantive care exprimă acţiunea şi rezultatul ei.*** Aceasta este prima valoare semantică dobândită de derivatele în *–eală*, pe care, unele dintre ele, încă o mai păstrează: *alcătuială* "faptul de a alcătui", *cheltuială* „faptul de a (se) cheltui" *dăruială, încleială, îngăduială, ocoleală, pipăială, pofteală, zugrăvală* „zugrăvire", *zdrobeală.*
- ***substantive care exprimă acţiunea verbului de bază.*** În această clasă de valori semantice se încadrează formaţiile: *cântăreală, chibzuială, chinuială, clipeală, găteală* „faptul de a (se) găti"*, străduială, socoteală* „calculare"**,** *trânteală, tocmeală* „discuţii, tratative", *toceală, tânguială.*
- ***substantive care exprimă rezultatul acţiunii.*** Aceste substantive nu exprimă nume de acţiune propriu-zise, ci produsul unui proces verbal, ceea ce rezultă din exercitarea acţiunii cuvântului de bază. Din această clasă fac parte cele mai multe derivate cu acest sufix: *cheltuială* „consum de mijloace materiale pentru satisfacerea unei nevoi"**,** *socoteală* „calcul numeric"**,** *greşeală, învârteală, iveală, îndoială* „(rar) îndoire a corpului" *oboseală* „obosire"**,** *păţeală, trânteală* „chelfăneală", *trăsneală* „trăsnaie, nebunie", *tăvăleală* „bătaie", *tocmeală* „acord, convenţie".
- ***substantive care, ca rezultat al acţiunii verbale, exprimă noţiuni concrete.*** Sufixul creează derivate care exprimă acţunea verbului, rezultatul ei, dar este folosit şi în cuvinte cu nuanţe mai concrete. Derivatele cu sufixul în discuţie fie şi-au pierdut în mare parte calitatea de abstracte verbale, fie din sensul de rezultat al acţiunii s-a desprins un sens mult mai concret, material. Aşa se explică de ce unele derivate au suferit procesul de concretizare, deci de trecere de la abstract la concret: *alcătuială* „ceea ce este alcătuit, înjghebat", *cheltuială* „bani cheltuiţi", *găteală* „ceea ce serveşte cuiva spre a (se) împodobi "**,** *jupuială* „rană produsă prin jupuirea pielii" *roşeală*„substanţă roşie cu care se vopsesc pânzeturile şi alte obiecte", *umezeală* „igrasie" *zugrăveală* „tablou, desen, gravură", *vopsea* (pl. *vopsele*) „materie colorantă".
- ***substantive care exprimă starea, senzaţia, atitudinea, sentimentul.*** Această grupă include substantivele care nu mai denumesc o acţiune sau produsul unei acţiuni, ci o atitudine, o caracteistică a animatelor: *ameţeală* „starea în care omul îsi pierde simţul echilibrului"**,** *amorţeală* „stare de insensibilitate trecătoare a corpului sau a unei părţi a corpului"**,** *bănuială, îndoială* „neîncredere, şovăială", *îndrăzneală, oboseală* „stare de slăbiciune generală datorată unui efort fizic sau intelectual intens", *sfârşeală, şovăială, umezeală* „starea a ceea ce este umed"
- ***substantive cu sens colectiv.*** Este o grupă sărăcăcioasă cu un singur derivat, deoarece abstractele verbale nu au această capacitate de a exprima grupe de obiecte sau cantităţi: *îngrămădeală* "aglomeraţie" ;
- ***substantive care indică locul.*** Sufixul în discuţie nu creează, în mod special, derivate care să denumească locul unei acţiuni, şi din acest motiv în această grupă se încadrează un singur substantiv: *umezeală* „loc umed"

Derivatele cu sufixul *–eală* au o bună reprezentare în limbă, şi prin capacitatea lor de a intra în alcătuirea **unor sintagme şi unităţi frazeologice (expresii, locuţiuni, compuse)**, ceea ce le conferă stabilitate, ca în exemplele de mai jos:

cheltuieli de judecată – „sumă de bani obligat să o plătească (....) partea care a piedut un proces părţii care a câştigat procesul"

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

cu (sau pe) cheltuiala cuiva – „cu mijloace băneşti oferite de altcineva"
bani de cheltuială – „bani destinaţi cheltuielilor curente"
a se pune pe cheltuială – „a cheltui mult (şi neraţional)"
a băga sau (a pune pe cineva) la cheltuială – „a face pe cineva să cheltuiască bani mulţi"
cu chibzuială – „în mod chibzuit, bine gândit"
fără chibzuială – „în mod nechibzuit „
a sta la chibzuială – „a chibzui"
într-o clipeală (de ochi) – „imediat"
în aceeaşi clipeală – „chiar în acel moment"
de dăruială – „dat în dar"
fără greşeală – „perfect"
din greşeală – „fără voie, involuntar"
a ieşi la iveală – „a apărea, a se înfăţişa"
a scoate / a da la iveală – „a da pe faţă, a face cunoscut"
fără îndoială – „desigur"
a cădea la îndoială – „a începe să se îndoiască de ceva"
a pune la îndoială (ceva) – „a se îndoi (de ceva)"
nici pomeneală de.../ să... – *„nici urmă (de aşa ceva), nici vorbă"*

la repezeală – „în mare grabă"
fără nicio şovăială – „dârz, ferm"
a face / a da cuiva socoteală – „a plăti cuiva ce i se cuvine"
pe socoteala mea / a ta – „pe cheltuiala mea /a ta"
a-şi greşi socotelile – „a se înşela în aşteptări"
a ieşi la socoteală – „a-i fi cuiva pe plac; a-i conveni"
a-i da socoteală cuiva de ceva – „a răspunde în faţa cuiva (de ceva)"
a ţine socoteala de... – „a lua în considerare, a avea în vedere"
a pune (ceva) în socoteala cuiva – „a obliga pe cineva să plătească (ceva); a imputa cuiva(ceva)"
cu sau fără socoteală – „(ne)chibzuit, cu (sau fără) motiv"
a-i veni (cuiva) la socoteală – „a-i fi (cuiva) pe plac; a-i conveni"
a-şi da cu socoteala (că) – „a fi de părere, a crede că"
a da socoteală cuiva (de ceva) – „a răspunde în faţa cuiva (de ceva)"
a ţine socoteala de – „a lua în considerare, a avea în vedere"
pe socoteala cuiva – „în legătură cu cineva"
cu / fără socoteală – „(ne)chibzuit, cu / fără motiv"

Înregistrăm şi o situaţie în care derivatul si-a pierdul sensul dat de verbul de bază, el funcţionând numai într-o expresie: *nici pomeneală (de.. / sau..)* – „nici urmă de aşa ceva; nici vorbă, cu nici un chip".

Unele derivate dezvoltă, în afara sensurilor principale şi secundare, sensuri cu **utilizare familiară** (într-un context sau într-o structură fixă) şi **sensuri figurate**, cum ar fi :

învârteală –(fam., mai ales la pl.) „manevră (necinstită) folosită pentru obţinerea unor profituri"
socoteală – (fam.) „fiecare dinte cele patru operaţii fundamentale"
trânteală – (fam.) „chelfăneală, bătaie dată cuiva"
a da cuiva de cheltuială – (fam.) a bate pe cineva

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

şovăială – „lipsă de hotărâre, ezitare în acţiuni";
tăvăleală, în expresia: *a (o) duce/ a ţine la tăvăleală*
- a) (despre oameni) „a fi rezistent la efort fizic"
- b) (despre lucruri) „a nu se strica uşor"

zugrăveală – „descriere, prezentare".

Puţine derivate sunt înregistrate ca **specializate** într-un domeniu:
cheltuieli (la pl., în contab): „ rubrică dintr-un registru în care se trec sumele cheltuite",
oboseală (p. anal, tehn.): „scădere a rezistenţei unui material"
vopsea (artă): „culoare folosită în pictură"

Concurenţa cu alte deverbale

Deşi este un sufix productiv, în afara celor învechite, regionale sau populare (de ex. *încurcală, străduială, sfătuială*), pe care nu le discut aici, unele dintre formaţii au o utilizare sau o frecvenţă rară, intrând în concurenţă cu alte abstracte verbale, de regulă, cu formele infinitivului lung.

În cazul următoarelor derivate, sufixul –eală concurează cu forma de infinitiv lung a verbului respectiv: *cântăreală – cântărire, chinuială – chinuire, clipeală – clipire, dăruială – dăruire, iveală – ivire, încleială – încleiere, ocoleală – ocolire.*. Acest lucru se datorează faptului că derivatele în *–eală* exprimă noţiuni asemănătoare cu infinitivul lung substantivat, şi anume, acţiunea verbului. O deosebire între cele două deverbale ar consta în faptul că formele derivate în *–eală* pot denumi şi concretul (*alcătuială* „alcătuire" – *alcătuială* „ceea ce este alcătuit, înjghebat", *cheltuială* „faptul de a cheltui" – *cheltuială* „bani cheltuiţi", *roşire* „ acţiunea de a roşi" – *roşeală* „ substanţă roşie cu care se vopseşte", *vopsire* „acţiunea de a vopsi" – *vopsea* „materie colorantă"[1]).

Sufixul *–eală* concurează uneori cu sufixul *–enie / –anie*, ca în exemplele: *păţeală – păţanie*, *străduială – strădanie - străduinţă*, dar derivatele formate cu sufixele *–anie* şi *–enie* sunt simţite ca învechite de către vorbitori, se menţin mai puţin în limbă şi, în acest caz, este preferat derivatul cu *–eală*.

Sufixul *-eală* mai intră, de asemeni, în concurenţă şi cu sufixele *–inţă* şi *–itură,* creându-se sinonimii, ca în derivatele: *îngăduială – îngăduinţă, jupuială – jupuitură.* Aceste derivatele funcţionează paralel şi sunt utilizate în egală măsură de către vorbitori.

Sufixul *–eală* este unul productiv în limba română, cu o frecvenţă mare şi cu stabilitate. De la valoarea de abstract verbal, iniţială, pe care o aveau derivatele cu acest sufix se observă o tendinţă de trecere spre concretizare a sensurilor.

În urma acestei analize, pot constata că sufixul *–eală* este bine reprezentat în limba actuală, deoarece multe derivate înregistrează un cumul de valori semantice (*îngrămădeală*, *zugrăveală*, *trânteală*, *socoteală*, *găteală*), intră în alcătuirea de structuri fixe şi, în câteva cazuri, chiar s-au specializat pe domenii de activitate (*cheltuială*, *oboseală*). În ciuda faptului că unele derivate au utilizare mai rară (*cântăreală*, *chinuială*, *dăruială*, *încleială*, *ocoleală*) şi este concurat de formele infinitivului lung şi de alte sufixe (*-anie / -enie*, *-inţă*, *-itură*), sufixul *-eală* se menţine bine în limbă, dovedind că are mare putere derivativă.

[1] *Vopsea*, pl. *vopsele* este deriva în *–eală*, conform DEX.

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

Anexa derivatelor supuse analizei
–(E/I)ALĂ **<** sl. ***eli***

1. alcătuială, i, s.f.
2. amețeală, i
3. amorțeală, i
4. bănuială, s.f.
5. cântăreală, s.f.
6. cheltuială, i, s.f.
7. chibzuială, i, s.f.
8. chinuială, s.f.
9. clipeală, i, s.f.
10. dăruială, i, s.f.
11. găteală, i, s.f.
12. greşeală, i, s.f.
13. iveală, s.f.
14. încheială, i, s.f.
15. îndoială, i, s.f.
16. îndrăzneală, i, s.f.
17. îngăduială, i, s.f.
18. îngrămădeală, i, s.f.
19. învârteală, i, s.f.
20. jupuială, i, s.f.
21. oboseală, i, s.f.
22. ocoleală, i, s.f.
23. pățeală, i, s.f.
24. pipăială, i, s.f.
25. pofteală, i, s.f.
26. pomeneală s.f.
27. repezeală, i, s.f.
28. roşeală, ele s.f.
29. sfârşeală, i, s.f.
30. socoteală, i, s.f.
31. străduială, i, s.f.
32. şovăială, i, s.f.
33. tăvăleală, i, s.f.
34. tânguială, i, s.f.
35. toceală, i, s.f.
36. tocmeală, i, s.f.
37. trăsneală, i, s.f.
38. trânteală, i, s.f.
39. umezeală, i, s.f.
40. vopsea, ele+eală s.f.
41. zdrobeală, i, s.f.
42. zicală, e s.f.
43. zugrăveală, i, s.f.

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Pitești
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)

Bibliografie

Avram, M., *Formarea cuvintelor în limba română*, vol III, Institutul de Lingvistică, Bucureşti, 1989

Carabulea, E., *Sufixele –mânt şi –ment*, în *Studii şi materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română*, vol. V, Editura Academiei, Bucureşti, 1969

Ciompec, G., *Variantele sufixelor –ant/-ent, -anță/-ență din limba română*, în SMFC, vol.III, Editura Academiei, Bucureşti, 1969

Densuşianu, O., *Histoire de la langue roumaine*, vol. I, Paris, 1901

Ciobanu, E., *Sufixul –eală*, în *SMFC*, vol.II, Editura Academiei, Bucureşti, 1960

Coteanu, I., Bidu-Vrânceanu, A., *Limba română contemporană*, vol. II: *Vocabularul*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1975

Densuşianu, O., vol. I, *Histoire de la langue roumaine*, Paris, 1901

Fischer, I., *Formation de mots*, în *Rumänisch: Wortbildungslehre*. Vol.3: *Lexikon der romanistischen Linguistik*, 1989

Goicu, V., *Derivarea cu sufixe neologice în româna contemporană*, Editura Augusta, Timişoara, 2002

Graur, A., *Nom d'agent et adjectif en roumain*, Champion, Paris, 1929

Graur, A., *Limba literară*, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1979

Graur, A., *Studii şi cercetări de lingvistică*, nr.3-4, Bucureşti, 1956

Guţu-Romalo, V., *Morfologie stucturală a limbii române*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1968

Iordan, I., *Cuvinte româneşti cu dublă derivare*, în *Omagiu lui Alexandru Rosetti la 70 de ani*, Editura Academiei, Bucureşti, 1965

Hristea, Th., *Sinteze de limbă română*, Editura Albatros, Bucureşti, 1984

Pascu, G., *Sufixele româneşti*, Bucureşti, 1916

Pană Dindelegan, G., *Aspecte ale dinamicii limbii române contemporane*, Editura Universităţii din Bucureşti, 2002

Puşcariu, S., *Limba română*, I. *Privire generală*, Editura Minerva, Bucureşti, 1976

Rosetti, Al., *Istoria Limbii Române*, vol. I: *Limba Latină*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1960

Rosetti, Al., *Istoria limbii române de la origini până la începutul secolului al VII-lea*, Ediţie definitivă, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986

Rosetti, A., Byck, J., *Gramatica limbii române*, Editura Universul, Bucureşti, 1945

Seche L., *Sufixele –ant / -ent, -anţă / enţă*, în *SMFC*, vol. II, Editura Academiei, Bucureşti, 1960

Seche, L., *Sufixul –ură (-atură, -ătură, -etură, -itură, -sură, -tură)*, în *SMFC*, vol. III, Editura Academiei, Bucureşti, 1962

Bidu-Vrânceanu, A., Călăraşu, C., Ionescu-Ruxăndoiu, L., Mancaş, M., Pană Dindelegan, G., *Dicţionar general de ştiinţe ale limbii*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1997

*** *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997

*** *Dicţionar Invers*, Editura Academiei, Bucureşti, 1957

*** *Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2005

*** *Dicţionarul limbii române contemporane*, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1955 ş.u.

Iliescu, Maria et all., *Dicţionar poliglot*, Editura Teora, 2001

Duda, G., Gugui, A., Wojcicki, M.J., *Dicţionar de expresii şi locuţiuni ale limbii române*, Editura Albatros, Bucureşti, 1985

Enciclopedia limbilor romanice, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989

*** *Gramatica limbii române*, Editura Academiei, Bucureşti, 2005

Mateescu, Adrian, *Dicţionar bibliografic de lingvistică*, vol. I, Editura M.A.S.T., Bucureşti, 2003

Mateescu, Adrian, *Dicţionar bibliografic de lingvistică*, vol. II, Editura Universitaria, Craiova, 2005

BDD-A5530 © 2007 Universitatea din Piteşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.14.81 (2026-11-15 00:57:11 UTC)